

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 309
din 14.05.2008**

Dosar nr.: 799/2007

Petiția nr.: 18820 din data 12.12.2007

Petent: N B I și alții, judecători în cadrul Curții de Apel
București, Secția a III a Civilă

Reclamat: Guvernul României, Ministerul Justiției

Obiect: discriminare creată prin neacordarea indexărilor salariale pe anul
2007

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petenților

I.1.1. N B I , B D A , B I , H
P I A , M D , T B E , L S ,
T C M , S R , O C , A D , P
F , B C G , H M P M ,
D L , V E , M R , V M , G
P , reprezentati prin N B I , cu domiciliul procesual ales la
sediul Curții de Apel București-Secția a III a Civilă cu sediul în Splaiul
Independentei, nr. 5, București.

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Guvernul României cu sediul în Piața Victoriei, nr. 1, sector 1,
București,

I.2.2. Ministerul Justiției cu sediul în str. Apolodor, nr.17, Sector 5,
București.

II. Obiectul sesizării

2.1. Petenții solicită constatarea existenței unei situații de discriminare
raportată la acordarea indexărilor salariale pe anul 2007, numai personalului

bugetar, demnitarilor, salariaților contractuali și judecătorilor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin sesizarea înregistrată cu nr.18820 din 12.12.2007, petenții arată că îndeplinesc funcția de judecători în cadrul Secției a III a Civilă la Curtea de Apel București și nu au beneficiat de indexări salariale pe anul 2007 ca și celelalte categorii profesionale (personalul bugetar, demnitarii, salariații contractuali, judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție).

3.2. Petenții arată, în fapt, că personalul bugetar din România a beneficiat în anul 2007 de creșteri salariale prin indexarea constantă a salariilor însă prin legea nr. 45/2007 judecătorilor și procurorilor nu li s-au acordat pentru anul 2007 indexări salariale în conformitate cu prevederile legale.

3.3. Petenții consideră că ne aflăm în fața unei discriminări atât în raport cu judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție cât și cu celelalte categorii profesionale din sistemul bugetar și din sistemul de justiție.

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare sesizării înregistrate sub nr. 18820 din 12.12.2007, Colegiul Director a solicitat punctul de vedere al Guvernului-Cancelaria Primului Ministru, Ministerul Justiției, Ministerul Finanțelor Publice și Consiliul Superior al Magistraturii.

4.2. Prin adresa cu nr.19633 din 19.12.2007, Colegiul Director a solicitat punctul de vedere cu privire la obiectul petiției, Cancelariei Primului Ministru. Prin adresa înregistrată cu nr. 19634 din 19.12.2007 Colegiul director a solicitat punctul de vedere al Ministerului Justiției. Prin adresa înregistrată cu nr. 19635 din 19.12.2007, Colegiul director a solicitat punctul de vedere al Consiliului Superior al Magistraturii iar prin adresa cu nr. 19636 din 19.12.2007 s-a solicitat punctul de vedere al Ministerului Finanțelor Publice.

4.2. Prin adresa înregistrată cu nr. 1907 din 29.01.2008, Ministerul Justiției a comunicat punctul său de vedere; prin adresa cu nr. 215510 din 23.01.2008 a comunicat punctul de vedere Ministerul Economiei și Finanțelor iar prin adresa cu nr. 2948 din 19.02.2008 a comunicat punctul de vedere Guvernul României-Cancelaria Primului Ministru.

4.3. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4.4. Prin adresa cu nr. 4538 din 20.03.2008 au fost citați petenții, prin reprezentant. Prin adresa nr. 4531 din 20.03.2008 a fost citat Ministerul Justiției, prin reprezentant. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 15.04.2008. La termen părțile nu s-au prezentat. Prin adresa cu nr. 5536

din 11.04.2008, Ministerul Justiției a reiterat punctul său de vedere comunicat anterior și transmis de asemenea de Cancelaria Primului Ministru.

V. Susținerile părților

Susținerile petenților

5.1.1. Petentii arată că personalul bugetar din România a beneficiat în anul 2007 de creșteri salariale. Astfel, Guvernul României, prin O.G. nr. 6/2007, O.G. nr. 8/2007, O.G. nr. 10/2007, O.G. nr. 11/2007, a prevăzut creșteri salariale prin indexare, dispunându-se majorarea salariului (începând cu 01.01.2007) personalului din sectorul bugetar (demnitarilor, funcționarilor publici și salariaților contractuali) cu excepția magistraților.

5.1.2. Prin legea nr. 45/2007, judecătorilor și procurorilor nu li s-au acordat pentru anul 2007 indexări salariale în conformitate cu prevederile legale însă prin O.G. nr. 10/2007 s-au acordat creșteri salariale printre care și judecătorilor de la Înalta Curte de Casație și Justiție.

5.1.3. Cum prin legea nr. 45/2007 s-au abrogat dispozițiile art. 35 din O.U.G. nr. 27/2006, în sensul de a nu se acorda indexări salariale magistraților, petenții consideră că ne aflăm în fața unei discriminări atât în raport cu judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție cât și cu celelalte categorii profesionale din sistemul bugetar și din sistemul de justiție.

5.1.4. În acest sens se invocă art.1 alin.2 lit. i, art. 2 alin.1, art.2 alin.2 și art. 2 alin.3 din O.G. nr. 137/2000, republicată.

Susținerile Ministerului Justiției

5.2.1. Ministerul Justiției ridică excepția de neкомпetență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării arătând că reglementarea prin lege sau printr-un act normativ a unor drepturi, în favoarea unor persoane ori nereglementarea anumitor drepturi, excede cadrului legal stabilit prin O.G. nr.137/2000, republicată.

5.2.2. Din examinarea cuprinsului Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată, rezultă că atribuțiile Consiliului și controlul exercitat de acesta nu privesc modul de reglementare a unor relații sociale prin lege ori alte acte normative, folosind-se sintagme cum sunt: "exercitarea următoarelor drepturi"-art.1 alin.(2), "exercitarea drepturilor enunțate"-art.1 alin. (3), "restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege"-art.2 alin.(1), "comportament discriminatoriu" etc. În mod evident, exercitarea unor drepturi se referă la modul de aplicare a unor dispoziții legale care instituie acele drepturi, iar nu la examinarea soluțiilor legislative alese de către legiuitor. Prin urmare, modul de stabilire prin lege a unor drepturi în favoarea unor categorii profesionale în mod diferit față de alte categorii ori

nereglementarea de legiuitor a unor aspecte care țin de statutul profesional al unei categorii nu este o problemă ce poate fi apreciată din punctul de vedere al discriminării și care excede cadrul legal reglementat prin Ordonanța Guvernului nr.137/2000. Există organe reglementate de Constituție care au competența de a analiza discriminarea instituită prin dispoziții legale (Curtea Constituțională) care s-a pronunțat în multe rânduri în sensul constituționalității sau neconstituționalității unor prevederi legale, raportat la art.16 din Constituție privind egalitatea în fața legii.

5.2.3. Ministerul Justiției arată că, magistrații au un statut aparte din punct de vedere al atribuțiilor, competențelor, condițiilor sau modalităților de numire sau de eliberare din funcție, incompatibilităților și interdicțiilor și corespunzător din punct de vedere al salarizării față de alte categorii din sectorul bugetar, fiind cunoscut că drepturile salariale sunt stabilite astfel încât să garanteze independența puterii judecătorești. O situație obiectivă și care nu poate fi ignorată pentru a stabili că din punct de vedere al salarizării, al măsurilor de protecție socială, magistrații și celelalte categorii de personal din sectorul bugetar nu se află într-o situație similară sau comparabilă constă în faptul că, în anul 2007, veniturile salariale s-au majorat deja substanțial prin efectul legii nr. 45/2007 de aprobare cu modificări a O.U.G. nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și a altor categorii de personal din sistemul justiției, prin mărirea coeficienților de salarizare, sporului de fidelitate, prin introducerea unor noi drepturi salariale.

5.2.3. În acest sens, Ministerul Justiției arată că, în anul 2006, potrivit art. 38 din O.U.G. nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și a altor categorii de personal din sistemul justiției, valoarea de referință sectorială s-a majorat cu 4% începând cu 1 aprilie 2006 și cu 5% începând cu data de 1 septembrie 2006 față de nivelul din luna august 2006.

5.2.4. Fiind singurele categorii profesionale care au beneficiat de creșteri salariale substanțiale atât în anul 2006, cât și în anul 2007, decizia luată la nivelul Guvernului de a nu mai acorda și alte majorări în cursul anului 2007, decât celorlalte categorii din sectorul bugetar care nu au beneficiat de alte creșteri, nu reprezintă o situație care să fi avut drept rezultat plasarea magistraților într-o stare de discriminare prin nerespectarea dreptului la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare.

5.2.5. Ministerul Justiției precizează că, aceste creșteri sau alte creșteri s-au acordat bugetarilor, cu excepția acelor categorii de personal care în cursul anului 2007 au beneficiat de majorări salariale considerabile, având capacitatea de a acoperi nivelul prognozat al creșterii prețurilor de consum în anul 2007, față de anul 2006.

5.2.6. De asemenea, Ministerul Justiției susține că reclamanții consideră în mod greșit că judecătorii Înaltei Curți precum și procurorul general al Parchetului de pe lângă instanța supremă împreună cu adjuncții săi ar fi beneficiat de creșteri salariale în anul 2007, bazându-se pe faptul că O.G. nr.10/2007 face referire la anexele II și III din Legea nr. 154/1998, întrucât aceste categorii de funcții nu se mai regăsesc în anexa II din legea nr. 154/1998. În prezent, cu începere de la 1 aprilie 2006, salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor de la Înalta Curte de

Casație și Justiție, de la curțile de apel, tribunale și judecătorii și ale procurorilor de la parchetele de pe lângă aceste instanțe, este reglementată unitar de către O.U.G. nr. 27/2006 .

Susținerile Guvernului României prin Cancelaria Primului Ministru

5.3.1. Guvernul României comunică pe fond punctul de vedere al Ministerului Justiției prezentat mai sus.

Punctul de vedere al Ministerului Economiei și Finanțelor

5.4.1. Ministerul Economiei arată că cererea petenților este neintemeiată întrucât normele legale la care se face trimitere reglementează condiții specifice și diferite în care își desfășoară activitatea personalul din anumite instituții publice. Raportarea petenților la „celalalte categorii profesionale din sistemul bugetar și din sistemul de justiție”, excede raporturilor reglementate de prevederile art.2 alin.1 din O.g. nr. 137/2000, întrucât nu suntem în situația reglementării unei deosebiri sau criterii care au ca scop sau ca efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor salariale recunoscute de lege.

5.4.2. Magistrații, deși au cele mai mari niveluri salariale din sistemul bugetar, au beneficiat în anul 2007 de un drept suplimentar în sistemul de salarizare, respectiv de sporul de vechime, acordat potrivit prevederilor legii nr. 45/2007 de aprobare a OUG nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției. Astfel, acordarea acestui drept conduce la majorări ale indemnizațiilor magistraților cu procente cuprinse între 5% și 25%.

5.4.4. Pe de alta parte, trebuie avut în vedere că sistemul de salarizare al personalului bugetar este stabilit, pentru fiecare categorie profesională, prin legi specifice, în funcție de specificul activității, motiv pentru care nu suntem în prezența unui tratament diferențiat, discriminatoriu, în sensul dispozițiilor art.2 din O.G. nr. 137/2000, republicată.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. **În fapt**, Colegiul Director reține că în petiția dedusă soluționării petenții invocă efectul creat prin acordarea indexărilor salariale pe anul 2007, numai personalului bugetar, demnitarilor, salariaților contractuali, judecătorilor Înaltei Curți de Casație și Justiție. Față de acest efect, petenții, arată în fapt că, Guvernul României, prin O.G. nr. 6/2007, O.G. nr. 8/2007, O.G. nr. 10/2007, O.G. nr. 11/2007, a prevăzut creșteri salariale prin indexare demnitarilor, funcționarilor publici și salariaților contractuali, cu excepția magistraților. Petenții consideră că ne aflăm în fața unei discriminări atât în raport cu judecătorii de la

Înalta Curte de Casație și Justiție cât și cu celalalte categorii profesionale din sistemul bugetar și din sistemul de justiție. Astfel, se consideră, că în speță, se încalcă prevederile art.1, art. 2 din O.G. nr 137/2000 (republicată), care statuează principiul egalității între cetățeni prin excluderea privilegiilor și discriminării, asigurând egalitatea în garantarea și exercitarea unor drepturi, drepturile economice, sociale și culturale.

În drept, analizând faptele reținute în acest caz, Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

7.3. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a

drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

7.4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7.5. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența art.2 alin.1 al O.G. nr.137/2000, republicată.

7.6. Reținând considerentele prezentate, petiția dată, și excepțiile ridicate în cauză, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării nu analizează modul de stabilire prin lege a unor drepturi în favoarea unor categorii profesionale în mod diferit față de alte categorii ori nereglementarea de legiuitor a unor aspecte care țin de statutul profesional al unei categorii. Din acest punct de vedere, examinarea soluțiilor legislative alese de către legiuitor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, revine Curții Constituționale.

7.7. Colegiul Director, raportat la obiectul sesizărilor analizează în ce măsură obiectul acestora este de natură să cadă sub incidența art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, care a dat naștere sau nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire, preferință, și care circumstanțiat la situația petentului (petentului)/petenților (petentelor), ipso facto, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoge sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

7.8. Astfel, Colegiul Director reține obiectul petiției raportat la situația particulară a petenților, judecători în cadrul Secției a III a Civilă a Curții de Apel București, în raport cu efectul creat prin aplicarea prevederilor legale menționate de petenți, care, în opinia lor, produc consecințe discriminatorii, în ceea ce îi privește.

7.9. În acest sens, raportându-ne la petiția dedusă soluționării, Colegiul Director reține deciziile Curții Constituționale prin care s-a statuat că principiul egalității nu se opune ca o lege să stabilească reguli diferite în raport cu persoane care se află în situații diferite. (Decizia nr.256 din 17 iunie 1997, Decizia nr.154/2001, M.Of. nr.387/2001, CDH 2001, p.914–915) De asemenea, atât în doctrina, cât și în jurisprudența constituțională s-a statuat în mod constant că principiul egalității în fața legii nu înseamnă uniformitate, ci presupune instituirea unui tratament egal în situații care nu sunt diferite. De aceea, nu sunt excluse, ci, dimpotrivă, sunt admise soluții legislative diferite pentru situații diferite. (Decizia nr.113/2001, M.Of. nr.317/2001, CDH 2001, p.757; Decizia

nr.139/2001, M.Of. nr.330/2001, CDH 2001, p.851) Curtea Constituțională a reținut că instituirea unor reglementări juridice diferențiate în privința drepturilor și obligațiilor unor categorii de cetățeni care se află în situații diferite nu este contrară art.16 alin (1) din Constituție. (Decizia nr.294/2001, M.Of.nr.21/2002)

7.10. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Din acest punct de vedere Colegiul Director, corelativ obiectului petiției, urmează a analiza incidența în câmpul unor categorii de persoane plasate în situații analoage sau comparabile. Curtea Europeană a Drepturilor Omului în analiza raportului de analogie sau comparabilitate a unor categorii profesionale a apreciat asemănările sau diferențele ce decurg din statutul profesiilor, condițiile de intrare în profesie, natura funcțiilor îndeplinite, modul de exercitare a funcțiilor respective etc. (vezi cauza VAN DER MUSSELE v. BELGIUM, *Application no. 8919/80*, JUDGMENT, 23 November 1983, parag. 46). În același sens, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, în aprecierea raportului de analogie a unor categorii profesionale a analizat modalitatea de organizare, admitere în profesie, definitivare, mandat, corpul de drepturi și obligații, sfera diferită a activităților desfășurate, tangența cu diferitele ramuri de drept, etc. (vezi CNCD, spre exemplu Hotărârea nr. 334 din 08.10.2007, Hotărârea nr. 333 din 08.10. 2007, Hotărârea nr. 249 din 27.08.2007 și altele)

7.11. Colegiul Director ia act de faptul că petenții sunt judecători în cadrul Curții de Apel București. Colegiul Director constată că salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției este reglementată prin Ordonanța de Urgență nr. 27 din 29 martie 2006, cu modificările și completările ulterioare aduse de Legea nr. 45 din 6 martie 2007; Ordonanța de Urgență nr. 100 din 4 octombrie 2007; Decizia nr. 1.059 din 14 noiembrie 2007; Ordonanța nr. 13 din 30 ianuarie 2008.

7.12. Potrivit art. 2 din O.U.G. nr. 27/2006 „Salarizarea și celelalte drepturi ale judecătorilor, ale procurorilor, ale personalului asimilat acestora și ale magistraților-asistenți se stabilesc ținându-se seama de locul și rolul justiției în statul de drept, de răspunderea, complexitatea și riscurile funcției, de incompatibilitățile și interdicțiile prevăzute de lege pentru aceste categorii de personal. Astfel, potrivit art. 3 alin.1 „Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți au dreptul pentru activitatea desfășurată la o indemnizație de încadrare brută lunară stabilită în raport cu nivelul instanțelor sau parchetelor, cu funcția deținută și cu vechimea în magistratură prevăzută de art. 86 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe baza valorii de referință sectorială și a coeficienților de multiplicare prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență”.

7.13. Colegiul Director observă că în speță, petenții indică raportul de analogie corelativ funcționarilor publici, demnitarilor și salariaților contractuali ai statului. Reținem în acest sens, că reglementarea salarizării personalului din autoritățile și instituțiile publice precum și celelalte unități bugetare este dispuă

prin lege, salariile de bază în sectorul bugetar fiind stabilite pe baza unui cumul de elemente, enumerate de legea nr. 154/1998, în art. 5, în speță: „a) valoarea de referință universală, care se exprimă în lei și care este baza unică de determinare a valorii de referință, proprie fiecărui sector de activitate bugetară; b) indicatorii de prioritate intersectorială, exprimați în procente, diferențiați pe domenii de activitate; c) valori de referință sectorială, exprimate în lei, rezultate din înmulțirea valorii de referință universală cu indicatorii de prioritate intersectorială, utilizate ca: - baza de calcul pentru configurarea grilelor de intervale specifice sectorului respectiv; - baza de calcul pentru salariile de bază corespunzătoare grilelor de salarizare specifice; - baza de calcul al cuantumului indemnizației lunare; d) grila de intervale pentru stabilirea salariilor de bază, pentru funcțiile specifice fiecărui sector de activitate. Deși acest sistem a fost în mare parte modificat ca urmare a unor ordonanțe sau ordonanțe de urgență, în speță O.G. nr. 6/2007, O.G. nr. 10/2007, Curtea Constituțională a statuat că “atât încadrarea prin lege a diferiților funcționari publici în anumite categorii, clase și grade profesionale, cât și salarizarea conform acestei încadrări nu reprezintă drepturi fundamentale, care nu s-ar putea modifica, pentru viitor, tot prin lege. Astfel, legiuitorul este în drept să modifice sistemul de salarizare existent ori să îl înlocuiască cu unul nou, considerat mai adecvat pentru atingerea scopului urmărit, ținând seama și de resursele financiare disponibile în diferite perioade de timp. De asemenea, ține de opțiunea liberă a legiuitorului încadrarea în categorii de clase și grade profesionale a funcționarilor publici. (vezi Decizia Curții Constituționale nr. 606/2005, Decizia nr. 289/2005, Decizia nr. 693/2006)

7.14. Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007 dispune în art. 4 că “Salariul de bază se stabilește în funcție de categorie, de clasa, care reflectă nivelul studiilor necesare exercitării funcției publice, și, după caz, de gradul profesional al funcției publice, precum și în raport cu nivelul la care se prestează activitatea, respectiv la nivel central sau local, potrivit anexelor nr. 1-6. Potrivit art. 5 „(1) Pentru funcțiile publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici și pentru funcția publică de conducere de secretar al unității administrativ-teritoriale, salariile de bază sunt stabilite în anexele la prezenta ordonanță. (2) Pentru fiecare grad profesional al funcției publice de execuție se stabilesc 3 trepte de salarizare, potrivit anexelor la prezenta ordonanță. (3) Funcțiile publice de execuție de grad profesional debutant au un singur nivel al salariilor de bază prevăzute în anexele la prezenta ordonanță”.

7.15. Ordonanța de Urgență nr. 24 din 30 martie 2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de baza pentru personalul contractual din sectorul bugetar dispune în art. 1 ca “(1) Pentru activitatea desfășurată personalul contractual din sectorul bugetar primește un salariu de bază stabilit potrivit anexelor nr. I-V la prezenta ordonanță de urgență, precum și celelalte drepturi salariale prevăzute prin dispozițiile legale în vigoare, corespunzătoare fiecărui domeniu de activitate.

Potrivit art. 2 "Salariile de bază pentru fiecare funcție de execuție, pe grade profesionale sau trepte profesionale, ocupate de personalul contractual, se stabilesc între limita minimă și cea maximă prevăzute în anexele nr. I-V care fac parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență.

Art. 3 prevede ca "(1) În cazul personalului contractual care ocupă o funcție de conducere în sectorul bugetar, salariul de baza este cel corespunzător funcției de execuție, gradului profesional sau treptei profesionale, la care se adaugă o indemnizație de conducere, diferențiată în raport cu complexitatea și răspunderea ce revin funcției de conducere, potrivit anexei nr. VI care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență.

(2) Indemnizația de conducere face parte din salariul de baza și este stabilită în procente din salariul de bază al funcției de execuție. (3) Indemnizația de conducere se acorda în mod corespunzător și personalului contractual care conduce sau coordonează programe sau proiecte prevăzute în programul de activitate al instituției publice respective, pe perioada de derulare a acestora.

De asemenea, potrivit art.4 "Salariile de bază și indemnizațiile de conducere pentru personalul contractual se stabilesc astfel încât, împreună cu celelalte elemente ale sistemului de salarizare, sa se încadreze în fondurile alocate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale pentru cheltuielile cu salariile, în vederea realizării obiectivelor stabilite".

7.16. Colegiul Director, astfel cum a statuat în jurisprudența sa, în nenumărate rânduri, a precizat că nu se poate reține incidența raportului de analogie sau comparabilitate între categoria profesională a judecătorilor și procurorilor și a altor categorii profesionale precum funcționari publici, personal contractual, personal auxiliar de specialitate etc. (spre exemplu Hotărârea nr. 232 din 29.08.2007, Hotărârea nr. 215 din 27.02.2008, Hotărârea nr. 209 din 19.03.2008 și altele)

7.17. Din acest punct de vedere, Colegiul Director este de opinie că nu există o similaritate între personalul încadrat ca funcționar public, personalul auxiliar de specialitate, personal contractual sau demnitari și judecători și procurori, aceste categorii disparate caracterizându-se printr-un cumul de vectori obiectivi diferiți precum recrutarea, numirea în funcție, suspendarea, eliberarea din funcție, corpul de drepturi și obligații specifice precum și răspunderea acestora, atribuțiile corelative funcțiilor îndeplinite și competențelor stabilite de lege, al incompatibilităților și interdicțiilor corelative.

7.18. Sub aspectul salarizării, Colegiul Director observă că judecătorii și procurorii în sistemul justiției se află într-o situație obiectiv diferită de celelalte categorii socio-profesionale, motiv pentru care legiuitorul a reglementat salarizarea și alte drepturi ale lor printr-un act normativ special. Colegiul Director constată că anterior, legea nr. 50 din din 21 iunie 1996, republicată, privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, prevedea în art.2 ca "(1) Salariile de baza ale magistraților se stabilesc pe funcții, în raport cu nivelul instanțelor și al parchetelor și cu vechimea în magistratura. Alin.2 al art. 2 din legea nr. 50/1996, republicată prevedea: "(2) Coeficienții de

ierarhizare a salariilor de baza pentru magistrații de la instanțele judecătorești și parchete sunt prevăzuți în cap. I din anexa nr. 1.”

7.19. Ulterior, sistemul de salarizare al magistraților a fost modificat prin Ordonanța de Guvern nr. 83 din 29 august 2000 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești. În acest sens, Curtea Constituțională, în Decizia nr. 294/2001 constată că “salarizarea magistraților, în urma modificării Legii nr. 50/1996 prin Ordonanța Guvernului nr. 83/2000, a fost corelată cu dispozițiile Legii nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 16 iulie 1998. Conform prevederilor art. 19 și art. 20 alin. (1) din Legea nr. 154/1998, “Persoanele care ocupă funcții de demnitate publică au dreptul, pentru activitatea desfășurată, la o indemnizație lunară”, care “este unica formă de remunerare a activității corespunzătoare funcției [...]”. Astfel, art. 1[^]1 alin. (1) teza întâi, introdus în Legea nr. 50/1996 prin Ordonanța Guvernului nr. 83/2000, prevede: “Indemnizațiile pentru magistrați și salariile de baza pentru celelalte categorii de personal din organele autorității judecătorești se stabilesc pe baza valorii de referință sectorială prevăzute de lege pentru funcțiile de demnitate publică alese și numite din cadrul autorităților legislativă și executivă.” Conform art. 2 alin. (1) din Legea nr. 50/1996, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 83/2000, “Magistrații au dreptul, pentru activitatea desfășurată, la o indemnizație de încadrare lunară, stabilită pe funcții, în raport cu nivelul instanțelor și parchetelor și cu vechimea în magistratură”, care se stabilește în baza unor coeficienți de multiplicare. Alin. (3) al aceluiași articol prevede că “Indemnizația prevăzută la alin. (1) și (2) este unica formă de remunerare lunară a activității corespunzătoare funcției de magistrat și reprezintă baza de calcul pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor care se determină în raport cu venitul salarial”.

7.20. De altfel, actualul sistem de salarizare al magistraților stabilit prin O.U.G. nr. 27/2006, cu modificările și completările ulterioare prevede că “Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți au dreptul pentru activitatea desfășurată la o indemnizație de încadrare brută lunară stabilită în raport cu nivelul instanțelor sau parchetelor, cu funcția deținută și cu vechimea în magistratură prevăzută de art. 86 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe baza valorii de referință sectorială și a coeficienților de multiplicare prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență”. (vezi infra parag. 7.11-7.12.)

7.21. Se observă în acest sens că în materia salarizării judecătorilor și procurorilor, sistemul aplicat este diferit în comparație cu toate categoriile profesionale indicate de petenți, stabilirea indemnizației fiind determinată direct de calificarea juridică a statutului profesional al magistratului. Din acest punct de vedere, Colegiul Director este de opinie că, sub aspectul salarizării, magistrații nu pot fi plasați în analogie cu sistemul de salarizare al demnitarilor, or funcționarilor publici și nici al personalului contractual. De aici se poate reține și plasarea acestor categorii socio-profesionale în afara incidenței unui raport de comparabilitate. Astfel cum este definit salariul în Codul muncii-legea nr.

53/2003, salariul reprezintă „contraprestația muncii depuse de salariat în baza contractului individual de muncă”. Or, statutul magistraților, recurtarea, promovarea și încetarea activității magistraților reglementate prin legi speciale nu presupun, nici macăr indirect, existența unui „contract individual de muncă”, în înțelesul pe care articolul 10 din Codul muncii îl dă acestei noțiuni. (vezi în acest sens Ion Popa, Tratat privind profesia de magistrat în România, Universul Juridic, București, 2007, pag. 217-218) În baza prevederilor legii nr. 303/2004, republicată, magistrații sunt numiți în funcție prin decret al Președintelui României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii. Astfel, magistrații reprezintă o categorie profesională de sine-statoare, cu un statut aparte, legiuitorul stabilind un sistem de salarizare obiectiv diferit de alte categorii socio-profesionale.

7.22. În raport cu obiectul petiției, Colegiul director observă că în legislația care reglementează sistemul de salarizare al magistraților indexarea nu apare ca o modalitate de protecție socială a acestei categorii profesionale. Se reține în acest sens că modificarea survenită în anul 2006, în ceea ce privește sistemul de salarizare al magistraților, a introdus o majorare, însă aceasta este corelativă valorii de referință sectoriale. Ordonanța de Urgență nr. 27/2006, în art. 38 prevede că „Valoarea de referință sectoriată prevăzută în anexa se majorează cu 4% începând cu data de 1 aprilie 2006 și cu 5% începând cu data de 1 septembrie 2006 față de nivelul din luna august 2006”. Față de acest aspect, se constată că în fapt, legiuitorul, prin Legea 45/2007 de aprobare a Ordonanței 27/2006, nu a majorat valoarea de referință pentru anul 2007 și nu a instituit obligativitatea majorării periodice a valorii de referință sectoriale care stă la baza calculării indemnizației de încadrare a magistraților. Curtea Constituțională în Decizia nr. 108 din 14 februarie 2006 arată că „valorile de referință sunt diferite în raport cu importanța sectoarelor de activitate la care se referă, iar coeficienții de multiplicare diferă la categorii de demnitari și salariați”. Or, apare mai mult decât evident, că legiuitorul în considerarea sectorului de activitate în care își desfășoară activitatea magistrații a stabilit o valoare de referință corelativă acestei categorii în vederea asigurării independenței judecătorilor și procurorilor. Prin Decizia nr. 108 din 2006 Curtea Constituțională statuează în sensul în care „diferențierea indemnizațiilor și a salariilor de bază pentru demnitari și alți salariați din sistemul bugetar este opțiunea liberă a legiuitorului, ținând seama de importanța și complexitatea diferitelor funcții”. Or, din acest punct de vedere, este opțiunea legiuitorului să stabilească modul de determinare a cuantumului indemnizațiilor sau al salariilor personalului retribuit de la bugetul de stat, precum și a sporurilor sau adaosurilor la indemnizațiile și salariile de bază. Or, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării nu analizează opțiunea legiuitorului, din acest punct de vedere, examinarea soluțiilor legislative alese de către legiuitor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, revine Curții Constituționale.

7.23. Curtea Constituțională în Decizia nr. 447 din 15 septembrie 2005 a statuat că „printre măsurile de protecție socială de care beneficiază salariații, art. 41 alin. (2) din Constituție prevede „instituirea unui salariu minim brut pe țară”. În afară de aceasta obligație constituțională, este dreptul legiuitorului să

reglementeze criteriile de determinare a cuantumului indemnizațiilor sau al salariilor personalului retribuit de la bugetul de stat, precum și a sporurilor sau adaosurilor la indemnizațiile și salariile de bază. Astfel, numai legiuitorul poate aprecia și stabili dacă și ce anume sporuri sau adaosuri acordă anumitor categorii de salariați, cu singura condiție ca de sporurile sau adaosurile prevăzute să beneficieze toți salariații care se află în situații identice sub toate aspectele funcțiilor în care sunt încadrați, ale naturii și volumului activității pe care o desfășoară, ale importanței și riscurilor muncii lor și în privința oricăror alte elemente specifice”.

7.24. În considerarea importanței, complexității și situațiilor obiectiv diferite în care se află categorii socio-profesionale diferite, i.e. situația magistraților, din punctul de vedere al statutului și al sistemului de salarizare, în raport cu funcționari publici, demnitari, personal contractual sau alte categorii retribuite de la bugetul de stat, legiuitorul poate dispune reguli diferite în raport cu persoane care se află în situații diferite. Curtea Constituțională a statuat în nenumărate rânduri că “Diferențierea indemnizațiilor și a salariilor de bază pentru demnitari și alți salariați din sectorul bugetar reprezintă opțiunea liberă a legiuitorului, ținând seama de importanța și complexitatea diferitelor funcții. Legiuitorul este în drept totodată să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal carora li se acorda, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula”. (vezi în acest sens Curtea Constituțională, Decizia nr. nr. 108 din 14 februarie 2006 , Decizia nr. 693 din 17 octombrie 2006 și altele) Această împrejurare reprezintă expresia principiului egalității, astfel încât instituirea unor reglementări juridice diferențiate în privința drepturilor și obligațiilor unor categorii de cetățeni care se află în situații diferite nu este contrară egalității. Curtea Constituțională prin deciziile sale recente s-a pronunțat statuând în mod constant în jurisprudența sa că „situațiile deosebite în care se află diferite categorii de persoane justifică instituirea prin lege de tratamente juridice diferențiate, fără ca acestea să constituie privilegii pentru unii și discriminări pentru alții” (vezi în acest sens Curtea Constituțională, spre exemplu, Decizia nr. 438 din 10 mai 2007, Decizia nr.119 din 15 februarie 2007, Decizia nr. 332 din 18 aprilie 2006).

7.25. În acest sens nu se poate reține că persoane plasate în situații identice sub aspectele funcțiilor în care sunt încadrați, ale naturii și volumului activității pe care o desfășoară, ale importanței și riscurilor muncii lor și în privința oricăror alte elemente specific, ar fi tratate diferit. Astfel, spre exemplu, corelativ situației procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte și adjuncților acestuia, potrivit O.G. nr. 83/2000 au fost abrogate din Anexa II pozițiile care se refereau la aceste funcții. Potrivit art. 9 alin.2 din O.G. nr. 83/2000 “- prevederile de la nr. crt. 11-13 din anexa nr. II/2 la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupa funcții de demnitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 16 iulie 1998”. Prevederile în cauză, la nr. 11-13 din Anexa II/2 la Legea nr. 154/1998, cuprindeau coeficienții de multiplicare pentru Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, 11.Procuror general

16,500; 12. Prim adjunct al procurorului general 14,600; 13. Adjunct al procurorului general 14,300". Astfel cum rezultă din susținerile părților, de la acel moment, procurorul general și adjuncții săi au fost cuprinși în anexele la legile speciale care s-au succedat în domeniul salarizării magistraților, între altele, nr.crt. 1-3 din Anexa I cap.A la OUG nr. 177/2002 și nr. Crt.5-7 din Anexa I A la OUG nr. 27/2006. (vezi infra parag. 5.2.6.)

7.26. De asemenea, prin art. 41 lit.c din O.U.G. nr. 27/2006 au fost abrogate expres dispozițiile privind salarizarea magistraților de la instanța supremă cuprinse în legea nr. 154/1998 care prevăd că „la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă...c) dispozițiile privind salarizarea președintelui, vicepreședintelui, președinților de secții și judecătorilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, cuprinse în Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupa funcții de demnitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 16 iulie 1998, cu modificările și completările ulterioare”. Din acest punct de vedere se constata că salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de la curțile de apel, tribunale și judecătoria și ale procurorilor de la parchetele de pe lângă aceste instanțe sunt reglementate unitar de O.U.G. nr. 27/2006 cu modificările și completările ulterioare.

7.27. Or, coroborând aceste aspecte cu faptele care fac obiectul petiției și definiția discriminării, în cauză nu se pot reține aspecte ce intră sub incidența art.2 din O.G. nr.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată.

Opinie separata a membrilor în Colegiul Director Corina Comșa și Istvan Haller

1.1.1. Apreciem că neaplicarea indexărilor salariale pentru magistrați constituie faptă de discriminare, având în vedere faptul că anual se indexează salariile personalului din sectorul bugetar, inclusiv indemnizațiile persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică. Reținem aspectele referitoare la faptul că magistrații sunt salariați printr-o indemnizație în temeiul unei legi speciale, însă sub aspectul legii speciale reținem faptul că și funcționarii publici, funcționarii parlamentari, polițiștii etc sunt salariați în baza unor legi speciale și, cu toate acestea, salariile sunt indexate. De asemenea, persoanele care ocupă funcții de demnitate publică sunt remunerate prin indemnizație, însă cuantumul indemnizației este actualizat prin aplicarea indexărilor. Așadar, constatam faptul că tuturor angajaților din sistemul bugetar le sunt actualizate salariile/indemnizațiile în temeiul faptului că lucrează în sistem bugetar, cu excepția magistraților, și apreciem că aceeași indexare trebuie să se aplice drepturilor salariale ale magistraților, diferențele de salarizare între categoriile de salariați bugetari neputând justifica discriminarea.

1.1.2. În drept, constatam existența unei fapte de discriminare în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. 1 și art. 6 lit. b) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu majoritate de voturi (5 pentru, 2 împotriva) ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. faptele prezentate nu intră sub incidența art. 2 din Ordonanța de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată

2. clasarea dosarului

3. se va răspunde petenților în sensul celor hotărâte;

4. o copie a hotărârii se va transmite petenților N B I ,
B D A B I , H P I A , M
D , T B E , L S , T C M , S
R , O C , A D , P F , B C G ,
H M , P M , D L , V
E , M R , V M , G P , reprezentați prin N
B I , cu domiciliul procesual ales la sediul Curții de Apel București-
Secția a III a Civilă.

5. o copie a hotărârii se va transmite Guvernul României-Cancelaria Primului Ministru, cu sediul în Piața Victoriei, nr. 1, sector 1, București; Ministerul Justiției cu sediul în str. Apolodor, nr.17, Sector 5, București; Ministerul Economiei și Finanțelor cu sediul în str. Apolodor nr. 17, Sector 5, București.

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Președinte

COMSA CORINA NICOLETA – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA PAULA ROXANA – Membru

Data redactării 29.05.2008

Red. G.D., Tehnored. A.P., 4 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

